

βασιλεὺς ἀπῆλθε σιωπηλὸς καὶ κατηφής :

— Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κύριος Λουδοῦξ ἂν ᾗθελεν ἀκούσει ;

Πόσον πρέπει νὰ χαίρῃ ἡ μαρκησία ! ἔλεγον οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἔτεροι πάλιν προέβησαν μέχρι τοῦ νὰ προμαντεύσωσι τὸν ὄλεθρον τοῦ Λουδοῦξ.

Ἡ μαρκησία ἠὐχαρίστησε τὸν βῆν Γκράφτ δι' ἐνὸς τῶν βλεμμάτων της ἐκείνων, ὧν ἦτο ἀπερίγραπτος ἡ εὐγλωττία. Αὐτὸς ἴσως δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ἐκδικηθῇ ἐντελῶς· ἀλλὰ δι' αὐτὴν ὁποῖα ἐκδικήσεις, σὺν τῇ προσδοκίᾳ ἐκδικήσεως πληρεστέρας !

Ἡσυχολήθη παραχρῆμα περὶ τῶν πριγκιπισσῶν καὶ εἶπε πρὸς τὸν φίλον της Ὀλλανδόν :

— Ἀναμεινάτέ με· θὰ ἐπανεέλθω.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Πολὺ καλὰ. Τώρα εἶμαι πεπεισμένος. Ὁ ἀχρεῖος γραμματεὺς μου δὲν θὰ εἰμφορέσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν μοῦ τὰ ἔκλεψε.

— Τί εἶνε . . .

— Ναί, κρατοῦμεν τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον ἐκλάπη, καὶ ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται νὰ συλλάβω τὸν Καρνοέλ.

— Εἶνε εἰς τὸ Παρίσι ! ἀνέκραξεν ὁ Βινιόρ.

— Ναί, καὶ ἔχω ἀποδείξεις τῆς αἰσχροτήτος του. Αὐτὸς εἶνε ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, καὶ τὰ ψεύδη του δὲν θὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὰς ἀτιμίας.

— Πιστεύετε, ὅτι εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ τοῦ τὰ ἔστειλε κάποιος οφειλέτης τοῦ πατρὸς του ! Ἐβαλλε νὰ τοῦ γράψουν καὶ ἕνα γράμμα . . . διάβασέ το καὶ εἰπέτε μου τί νομίζετε σεῖς.

Ὁ Βινιόρ ὠχρίασε καὶ ἔλαβε διὰ χειρὸς προφανῶς τρεμούσης τὸν χάρτην, τὸν ὅποιον τῷ ἔτεινεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Πράγματι, ἐψιθύρισεν, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν, αὐτὸ τὸ γράμμα, φαίνεται, ὅτι τὸ ἔχει ὑπαγορεύσει ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ὑπαγορεύει σὲ ποιόν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Εἰς κάποιον φίλον του, βεβαίως. . . δὲν γνωρίζω τὸν χαρακτήρα αὐτόν.

— Θὰ γνωρίζῃς ὅμως τοὺς φίλους τοῦ Ρυβέρτου δὲ Καρνοέλ, ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος. Ἦσο πάρα πολὺ συνδεδεμένος πρὸς αὐτόν.

— Φίλους δὲν εἶχε καθόλου, ἐψιθύρισεν ὁ Βινιόρ. Μερικοὺς παλαιούς συμμαθητάς . . . καὶ ἐκείνους τοὺς ἔβλεπε πολὺ σπανίως.

— Ὡστε, εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, νὰ ζητοῦμεν νὰ εὐρωμεν τίνος εἶνε ὁ χαρακτήρ αὐτός.

— Νομίζω, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μοῦ τὴν δώσετε . . . ἴσως ἔμπορέσω νὰ . . .

— Ὁχι, καιρὸς χαμένος. Ἐεὐρῶ τώρα τί νὰ ὑποθέσω περὶ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ νέου, καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ φυλάξω ὡς πειστήριον κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀμφισβᾶλλουν ἀκόμῃ.

Ἡ θύρα τοῦ βᾶθους ἤνοιξεν ἡρέμα καὶ ἐπρόβαλε τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς Ἀλίκης, ἡ ὁποία ἄμα εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο μόνος ὁ πατήρ της, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐπανακλείσῃ τὴν θύραν.

— Ἐλα, τῇ ἐφώναξεν ὁ κύριος Δορζέρ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς περιστάσεως.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παρουσίας τοῦ Μάξιμου διὰ νὰ καταφέρῃ τὸ μέγα κτύπημα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ θέσῃ ἐπὶ τάπητος ἄνευ ἐτέρας σκέψεως τὸ ζήτημα.

Ἐσυλλογίσθη ὅμως, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ταμίου θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Φίλτατέ μου, σᾶς παρακαλῶ ἀποσυρθῇτε. Ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, διότι θὰ ὑποστηρίξω τὴν ὑπόθεσίν σας πλειότερον παρὰ ὅτι σεῖς. Εἶχες ἄδικον νὰ ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀκαταστάτου ἀνεψιοῦ μου, ἀλλὰ δὲν εἶσαι καὶ ἄξιος ἀγχόνης δι' αὐτό.

Πηγαίνετε, φίλε μου, καὶ ἔλθετε νὰ δειπνήσωμεν μαζύ.

Ὁ Βινιόρ ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἀλίκη ἀπέφυγε νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀλλ' ἀντήλλαξε πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της ταχὺ βλέμμα καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι δὲ τῇ ἔφερε καλὰ νέα.

— Ἦλθες εἰς καλὴν ὥραν, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Λυποῦμαι μάλιστα ὅτι δὲν εἶχες ἔλθει καὶ ἐνωρίτερα. Θὰ εὕρισκες ἐδῶ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ.

— Ἐκαμα καλὰ λοιπὸν ποῦ δὲν ἦλθα. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος μὲν ἐμποιεῖ φρίκην, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη ἐν ἀποφασιστικότητι.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ τραπεζίτης εὐθύμως, τὸν ἀπεχθάνεσαι, διότι ὑπέθεσες, καθὼς ἐγώ, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἦτο ὁ κλέπτης τοῦ χρηματοκιβωτίου μου.

— Ὁχι μόνον δι' αὐτό.

— Φίλτατῃ μου, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ ἀποβάλῃς αὐτὰς τὰς ιδέας, τὰς ὁποίας ἐπιμένεις νὰ ἔχῃς. Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἠγάπας εἶνε ἀνάξιος σου.

— Μοῦ τὸ εἶπατε καὶ ἄλλοτε, πάτερ μου, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ πιστεύσω.

— Καλὰ, νὰ τώρα ποῦ δὲν μοῦ μιλεῖς πλέον εἰς τὸν ἐνικόν, αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπε.

— Καλὸ λοιπόν, πατέρα, σοῦ τὸ ἔαναλέγω πῶς δὲν τὸ πιστεύω καὶ οὔτε θὰ τὸ πιστεύσω ποτέ.

Καὶ οὔτε ὁ Μάξιμος τὸ πιστεύει, προσέθηκεν ἡ νεάνις.

— Ὁ Μάξιμος ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, ὦ ! διάβολε, δὲν τὸ ἐπέτυχες. Ἐ-

ρώτησέ τον νὰ δῇς τί θὰ σοῦ πῇ διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἡ Ἀλίκη οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠρώτησαν τὴν ὄψιν τοῦ νέου, ἐρυθρίασαντος μέχρις ὧτων καὶ οὐδὲν εἰπόντος.

— Ὁμίλησε λοιπόν, τῷ εἶπεν ὁ θεός. Εἰπέ εἰς αὐτὴν τὴν τρελὴν ὅτι ὁ πρόην γραμματεὺς μου ἦτο συνεταῖρος ληστῶν. Μοὶ διηγήθης ὅλα τὰ κατορθώματα, ἐξάγαγε λοιπὸν τὸ συμπέρασμα. Νομίζω ὅτι δὲν θ' ἄρνηθῃς τοὺς λόγους σου πρὸ τῆς θυγατρὸς μου.

— Ὁχι ! ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος, διότι δυστυχῶς ὅ,τι εἶπα ἦτο ἀληθές.

— Πῶς ! ἐψιθύρισεν ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη, καὶ σὺ τὸν ἐγκαταλείπεις . . . σὺ ποῦ μοῦ ὠρκίζεσθαι χθὲς ἀκόμῃ.

— Χθὲς ἤμουν πεπεισμένος ὅτι τὸν κατηγόρου ἀδίκως. Σήμερον, ἀναγκάζομαι ν' ἀναγνωρίσω ὅτι ἠπατώμην.

— Μὰ τί συνέβη ἀπὸ χθὲς ;

— Λυπηρὰ πράγματα. Εἶδα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ νὰ φεύγῃ μὲ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία βέβαια εἶνε ἡ κλέπτρια.

— Γυναῖκα ! ἐπανελάβε θλιβερῶς ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Ναί, ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη. Καὶ τί γυναῖκα ! Ἐνα ἄθλιον πλάσμα, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μηδενιστῶν.

— Τὸνομά της ; εἶπεν ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Μοῦ εἶπεν ἕνα ὄνομα, ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαια τὸ ἀληθινόν της. Σὲ βεβαίῳ ὅμως πῶς εἶνε κλέπτρια.

— Καὶ λέγεις πῶς ἔφυγε μαζύ της ! Γιατί ἔφυγε ; Μήπως τὸν εἶχαν συλλάβει ;

— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη, μὴ ἐπιμένῃς νὰ μάθῃς ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας. Θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ἂν τὸ ἀπαιτῇς, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι σοῦ ἀρκεῖ ὁ λόλος τῆς τιμῆς μου ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἄτιμος.

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου λοιπόν ;

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου καὶ τῆς συνειδήσεώς μου, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ὁ αὐτουργὸς πράξεων, τὰς ὁποίας ἀποφεύγω νὰ ὀνομάσω διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω πολὺ, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἔσκαψαν ἄβυσσον ἀδιάβατον μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ.

Ἐμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς, διότι τὸν ὑπερησπίσθην ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχω κἀνὲν συμφέρον νὰ τὸν καταστρέψω.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη μετὰ προσπαθείας, ποῦ εἶνε ;

— Πῶς, ποῦ εἶνε ; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, δὲν σκοπεύεις ἐλπίζω νὰ πᾶς νὰ τὸν εὕρῃς.

— Θέλω νὰ ξεῦρω ποῦ εἶνε.

— Ἐπιμένεις λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἔχων ἀπέφασιν νὰ τελειώσῃ εἶνε μαζύ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτήν.

— Ἀπόδειξε πῶς δὲν λέγεις ψεύματα.

— Πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ; Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ πᾶγω ἐκεῖ. Θὰ πᾶγω ὅμως μόνος μου ἀπόψε. Θὰ τὸν ἰδῶ, θὰ ἰδῶ μάλιστα καὶ τὴν συνονοχόν του καὶ αὐριοῦν θὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι μάθω.

— Ἀρκεῖ, διέκοψεν εἰποῦσα ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

Σὲ πιστεύω τώρα . . . καὶ δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀποθάνω, προσέθηκε χαμηλόνουσα τὴν φωνήν.

— Ν' ἀποθάνης! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ. Τί σοῦ 'καμα διὰ νὰ μοῦ συντρίβης τὴν καρδίαν; Ἐγὼ θ' ἀποθάνω ἀπὸ λύπην, ἐὰν ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἄδικον αὐτὴν ἀπόφασίν σου.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀλίκη ριπτομένη εἰς τὴν ἀγκαλίην του, ὅχι, πατέρα, δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ ἀγαπῶ . . . Συγχώρησέ με ὅμως, διότι δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζήσω. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνον, ἂν δὲν μὲ καλέσῃ ὁ Θεὸς πλησίον του.

Καὶ ἐξεργάγη εἰς λυγμούς.

Ὁ Μάξιμος καὶ αὐτὸς συγκεκινημένος ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ἵνα μὴ φρίνηται ἡ συγκίνησίν του.

— Ὁμίλησε λοιπὸν σύ, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ. Βοήθησέ με νὰ τὴν κάμω νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν κάμνει καλὰ νὰ μὲ λυπῇ ἔτσι . . . ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πικραίνῃ τὸ γῆράς μου ποῦ δὲν θέλει νὰ 'πανδρευθῇ . . .

— Ποτέ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη. Ὑπόσχομαι ὅτι διὰ τῆς βίας θὰ τὸν ἀρνηθῶ, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅτι θὰ τὸν λησμονήσω. Ὁρκίζομαι ὅμως, ὅτι ποτέ δὲν θὰ προφέρω τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἡγάπησα, καὶ σὰς παρακαλῶ οὔτε καὶ σεῖς νὰ μοῦ 'πῇτε τίποτε δι' αὐτόν, οὔτε σύ, πατέρα, οὔτε σύ, Μάξιμε.

— Μὴ φοβῆσαι ὅτι θὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὁμιλίαν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ, ἀναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνήν. Οὔτε διὰ τὸ σχέδιόν μου θὰ σοῦ ὁμιλήσω, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις ν' ἀκούσῃς. Εἴσαι κυρία τῆς θελησεώς σου, παιδί μου. Θὰ περιμένω νὰ σοῦ ἐπανέλθῃ ἡ φρόνησις.

Καὶ τώρα 'πηγαίνεις νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὴν τραπεζαρίαν; Ἐχω νὰ 'πῶ καὶ τι εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου.

Ἡ Ἀλίκη τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπόν της καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος ἐννόησε τὸ διατί.

Ὁ πατήρ της ὅμως ἐσκέπτετο ἄλλως.

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, τώρα σ' ἐκτιμῶ, διότι ἐφάνης σταθερός, καὶ χωρὶς σὲ δὲν εἴξευρα τί νὰ κάμω μὲ τὸ πείσμα της.

— Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν κατόρθωσα τίποτε.

— Ἀπατάσαι, διότι ἐπέτυχες. Ὁ χρόνος θὰ διορθώσῃ τὰ λοιπὰ.

— Τὸ εὖχομαι, θεῖέ μου. Λυποῦμαι ὅμως αὐτὸν τὸν Βινιόρ.

— Δὲν εἶνε καὶ τόσῳ ἀξιολύπητος, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ τραπεζίτης. Ἄλλως τε, δὲν ἀνησυχῶ γιὰ 'κεῖνον. Πρῶτον ἡ κόρη μου. Ἄν ἡμποροῦσες νὰ τελειώσῃς τὸ ἔργον σου.

— Νὰ τὴν θεραπεύσω; Δὲν ζητῶ καλὸν λίτερον. Ἐν τούτοις . . .

— Τί.

— Ὑπάρχει νομίζω ἐν μέσον.

— Εἰπέ μου το, καὶ τὴν μισὴν μου

περιουσίαν εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω . . .

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη χρημάτων. Γνωρίζω ὅμως κάποιον ποῦ 'μποροῦσε. Μὲ ἀφήνετε ἐλεύθερον νὰ βλέπω τὴν Ἀλίκην, ὅπως θέλω καὶ μὲ ὅποιον θέλω.

— Βέβαια.

— Τότε φεύγω, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

— Πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ὅταν ἐπιτύχω, ἀπεκρίθη ὁ Μαξίμος ἀνοίγων τὴν θύραν.

Καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα λέγων κατ' ἑαυτόν :

— Μόνον ἡ κόμησά 'μπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὰ καλὰ της τὴν Ἀλίκην.

Η'

Ὁ Μάξιμος ἐξῆλθε τοῦ οἴκου τοῦ θείου του μάλλον συγκεχυμένος ἢ ὅτε εἶχεν εἰσέλθει.

Ἐφκντάζετο, ὅτι ἤθελε τὰ πάντα ταξιθετῆσαι, ἤθελε πληρώσει χαρὰς τὸν κύριον Δορζέρ, ἐπαναφέρων τὴν Ἀλίκην εἰς ὀρθότερας ἰδέας καὶ βεβαιώσει τὸν φίλον του Βινιόρ.

Καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ὑπέστη σκηνὴν θλιβερωτάτην. Ἡ Ἀλίκη ἤθελε ν' ἀποθάνῃ καὶ ὁ Βινιόρ ἦτο περίφροντις.

Αἱ ἐλπίδες ἐξηλέγχθησαν ἀπατηλαί. Τοῦτο συμβαίνει πολλάκις κατὰ τὸν βίον μας.

Ἐμενεν ὅμως καὶ τελευταία τις ἐλπίς. Ἡ κόμησά Γιάλτα ἐδύνατο διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν κατάστασιν. Ἐπρεπε νὰ φανερώσῃ δηλαδὴ πρὸ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῇ ὡς πρὸς τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ. Καὶ ἤθελε βεβαιώσει τὴν πιστεύσει ἡ Ἀλίκη, ἀφοῦ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ κόμησά εἶχεν ὑπερασπισθῇ τὸν ἀπόντα, ἐνὸς μὲν ὑπέθετεν, ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἦτο ἄθῳς.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς Ἀλίκης, διότι δὲν ἔδιδε τόσην σημασίαν ὁ Μάξιμος εἰς τὰ πρὸ ὀλίγου ἐκδηλωθέντα αἰσθήματα τῆς ἐξαδέλφης του. Οὐδέποτε νεανὺς ἀπαρνεῖται σπουδαίως τοῦ γάμου, διότι δὲν ἐπέτυχε συνοικέσιον ἐξ ἔρωτος. Ὅταν δὲ λάβῃ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἀπόφασιν, σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ ἄνευ ἐλπίδος.

Ἡ Ἀλίκη, νικηθεῖσα διὰ τῶν πραγμάτων, δὲν προσεπάθει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ὑπόθεσίν της, ἀλλ' ἔτρεφε πάντοτε τὴν ἐλπίδα εἰς τὸ βάθος τῆς καιρίως θλιβείσης καρδίας της, ἡ δὲ ὑποταγή της ἦτο μόνον φαινομενική.

Ἀπηνεῖτο πρὸς στιγμὴν τὸν Ροβέρτον, ἀλλ' ὠρίζετο νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτὲ ἄλλον τινα. Καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φυλάξῃ τὴν ἐλευθερίαν της, διότι ὑπέθετεν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ μνηστοῦ της ἤθελε φθάσει.

Αὐτὴν μόνην τὴν πλάνην ἔπρεπε νὰ τῆς ἀφαιρέσωσι, τοῦτο δὲ μόνη ἡ κυρία Γιάλτα ἐδύνατο νὰ κατορθώσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐπ' αὐτῆς ἤλπιζε καὶ διὰ

τοῦτο ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ τὸ ταχύτερον. Θὰ ἔσπευδεν εἰς τὸν οἶκόν της, ἂν ἐγνώριζεν, ὅτι θὰ τὴν εὑρίσκειν.

Ὁ ἱατρὸς ὅμως Βιλλαγὼς τῷ εἶπεν ὅτι θ' ἀπουσιάζει ἐπὶ ἐν ἡμερονύκτιον καὶ ἦτο ἡναγκασμένος ν' ἀνδράλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἐπαύριον.

Ἐπαρηγορεῖτο κάπως εἰς τὰς δυσκολίας ταύτας, σκεπτόμενος ὅτι τὸ αὐτὸ ἐσπέρας θὰ εἶχε τὸ αἶνιγμα λελυμένον, ὁπότε, παρουσιαζόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Βιλλαγὼς πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν συνένοχόν του, θὰ ἐδύνατο μετ' αὐτὴν τὴν συνέντευξιν νὰ ὁμιλῇ μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος.

Δὲν εἶχε πράξει ὅ,τι ἐπεθύμει καὶ ἐβάδιζε δυσηρεστημένος καὶ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων.

Ποῦ ἐπήγαγεν; Οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζεν· εἶχε δὲ λάβει μηχανικῶς τὴν ὁδὸν Σιατηδῶν, ὅτε, φθὰς εἰς τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ, ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Γῶγον.

Δὲν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τοῦ περιπάτου των ἐκείνου, τοῦ καταλήξαντος εἰς τὴν ἀνέλπιστον ἀνακάλυψιν, καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Περιάκ.

Ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος Καρδίκης δὲν ἀπείχε πολὺ τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, ὁ δὲ Μάξιμος ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κύρ Βιδάρ ἂν συνέβη τι εἰς τὸ ἐγκαταλειφθὲν μέγαρον.

Ἐβaine λοιπὸν βραδέως, διότι εἶχε καιρὸν νὰ χάνῃ, καὶ ἡ πείνα δὲν τὸν κατέλαβεν ἀκόμη, ἂν καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος τοῦ εἶχε παρέλθει.

Αἱ ἀπασχολήσεις καταστρέφουσι τὴν ὄρεξιν.

Φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πάρκ Μονσώ, ἐσκέφθη νὰ ἴδῃ τὸ μέγαρον τοῦ Βορισώφ, καὶ ὑπέκυψεν εἰς τὸν πειρασμόν, ἂν καὶ ἡ ἐκδρομὴ τοῦ αὐτοῦ δὲν εἶχεν ὀρισμένον σκοπὸν. Καὶ δὲν μετενόησε δι' αὐτό, διότι εἶδεν ὅτι ὁ ταγματάρχης δὲν εἶχε ψευσθῇ. Οἱ ὑπὲρ τῆς κατεγίνοντο νὰ ἐτοιμαζῶσι τὰ πράγματα τοῦ. Βεβαίως ὁ κύριός των ἀνέμενεν.

— Καλὸ ταξίδι! ἐπιθύρισε ὁ Μάξιμος, καὶ μακάρι νὰ μὴ 'ξαναγυρίσῃς πειά. Τί ἀνυπόφορος ἄνθρωπος! . . . καὶ ὅμως ἂν θεραπεύσω τὴν ἐξαδέλφην μου ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, αὐτὸς βεβαίως ἔχει βοηθήσει εἰς τοῦτο, διότι αἱ πενήντα χιλιάδες φράγκα καὶ τὸ πλεονέκτημα γράμμα ἀποδεικνύουν πολὺ καλὰ τί κατεργάτης εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ θετός μου θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ τῆς τὰ δεῖξῃ τῆς κόρης του. Καὶ θὰ τῆς τὰ εἶδεινε βεβαίως, ἂν δὲν ἀρχίζεν ἀμέσως τὰ κλάματα. Δὲν πειράζει ὅμως. Ἡ Ἀλίκη θὰ τὰ ἐννοήσῃ ὅλα, ἅμα τῆς ὁμιλήσῃ ἡ κόμησά.

Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐστάθη πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Βορισώφ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν Βινιό, καὶ ἐβάδιζε βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὅτε κραυγὴ τις ἐπληξε τὰ ὦτά του καὶ τὸν ἀπέσπασε τοῦ ρεμβασμοῦ του.

Ἐγείρων τὴν κεφαλὴν εἶδε μεγάλω-
μον ἵππον, τοῦ ὁποίου τὸ στέρνον τὸν
ἤγγιζε σχεδόν, ἐξευγμένον εἰς κομποτά-
την βικτωρίαν, τὴν ὁποίαν διηύθυνε γυνή
μόλις κατορθώσασα διὰ δυνάμεως ἐξαιρε-
τικῆς νὰ τὸν σταματήσει.

Ὁ Μάξιμος ἀμέσως ἐπήδησε παρα-
πλεύρως καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσει συγ-
γνώμην διὰ τὴν ἀδεξιότητά του, ὅτε ἀνε-
γνώρισε τὴν κόμησσαν Γιάλτα, ἀνεστραμ-
μένην πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ σύρουσαν τοὺς
χαλινούς, διὰ νὰ κρατήσει τὸν δρόμον τοῦ
ἵππου τῆς.

Παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ ἄνθρωπον, ὁ
ὁποῖος εὐχαρίστως θὰ ἐθυσιάζετο δι' αὐ-
τήν, ἀλλὰ δι' ἄλλου τρόπου.

— Σεῖς! ἀνέκραξεν αὕτη ὥρᾳ διὰ
τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ὁ Μά-
ξιμος.

— Σεῖς! ἀνέκραξε καὶ ὁ Μάξιμος ἀφη-
ρημένος διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς συναν-
τήσεως.

Τὰ δύο μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα
διεσταχυρώθησαν.

Ἡ κόμησσα ἔφερε πρωϊνὴν ἐνδυμασίαν,
καὶ ὁ ἀκόλουθος, ὅπισθεν καθήμενος, τὴν
μικρὰν στολήν.

— Σὰς παίρνω μαζί μου, εἶπε διὰ φω-
νῆς συγκεκινημένης. Ἀναβήτη γρήγορα,
ἡ Νέτζι δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιμένη.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναλη-
φθῇ ἡ πρόσκλησις. Ἐλαβε θέσιν παρὰ τὸ
πλευρὸν τῆς κομήσεως, καὶ ἡ ὑπερήφανος
Νέτζι ἀπῆλθεν ὡς σφαῖρα τηλεβόλου.

— Δὲν ἔξυρете πῶς ἐφοβήθηκα, ἐψι-
θύρουν ἡ κόμησσα. Ἐνα βῆμα ἀκόμη καὶ
θὰ σὰς κατεπατοῦσε τὸ ἄλογόν μου.

— Σὰς ὀφείλω τὴν ζωὴν, εἶπε ζωηρῶς
ὁ Μάξιμος, καὶ ἡ χαρὰ, ὅτι σὰς ἐπανεῖ-
δα, ἤθελε μὲ παρηγορήσει διὰ τὰς πλη-
γὰς. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατόρθωσα ν'
ἀναβάλλω τὴν ἐπίσκεψίν μου δι' αὐριον,
ἀλλὰ ἰδοὺ ποῦ ἤλθατε.

— Ἦλθα! Τί θέλετε νὰ πῆτε. Μόλις
πρὸ μιᾶς ὥρας ἐξῆλθα καὶ ἐπήγαινα εἰς
τὸ σπίτι διὰ νὰ σὰς περιμείνω.

— Πῶς, δὲν ἀνεχώρησατε σήμερα τὸ
πρῶτ' διὰ νὰ πᾶτε εἰς τὴν ἐξοχὴν μιᾶς
φίλης σας;

— Ὅχι.

— Τότε, γιατί μου εἶπεν ὁ κύριος Βιλ-
λαγῶς, ὅτι...

— Τὸν εἶδατε;

— Ναί! ἦλθε σήμερα τὸ πρῶτ'... πρῶ-
την φορὰν ποῦ ἦλθε εἰς τὸ σπίτι μου.

— Καὶ τί ἤθελε νὰ σὰς πῇ; Ὁμιλή-
σετε, λέγετε!... Λοιπόν.

— Δηλαδή... δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ ν'
ἀρχίσω, ἐψιθύρουν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος,
διότι ἡ κόμησσα ἐδείκνυε τόσῃ ἀνυπο-
μονησίαν. Μοῦ εἶπε τόσα πολλά...

— Γιὰ μέ;

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ ὑγεία σας ἀπῆται
μεγάλῃν περιποίησιν καὶ μοῦ ἐσύστησε,
καθὼς πάντοτε, νὰ μὴ παρατείνω ἐπὶ
πολλὴν ὥραν τὰς ἐπισκέψεις μου καὶ ν'
ἀποφεύγω μερικὰ θέματα ὀμιλίας.

— Σὰς παρεκάλεσε νὰ μὴ μοῦ ὀμιλήτε
περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ;

— Ὅχι ἀκριβῶς... ἀλλὰ ἀπὸ μερι-
κοὺς λόγους του, ἐνόησα ὅτι γνωρίζει,
ὅτι ἐνασχολεῖσθε περὶ αὐτοῦ.

— Ἐλπίζω, ὅτι τοῦ ἀπεβάλλατε αὐ-
τὴν τὴν ιδέα, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— Προσεπάθησα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἐπιμένει. Ἐχει
πρὸς τοῦτο λόγους, τοὺς...

— Τίνας;

— Καὶ ἐκεῖνος ἐνασχολεῖται περὶ τοῦ
Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

— Τί ἐτόλμησε...

— Ἐκ τύχης. Περιπατῶν μὲ κάποιον
φίλον του, συνήντησε αὐτὴν τὴν γυναῖκα,
περὶ τῆς ὁποίας σὰς ὠμίλησα, τὴν συνέ-
νοχον τῆς κλεπτρίας, ἡ ὁποία ἔκοψε τὸ
χέρι τῆς εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ
θεῖου μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὁ φίλος του, τοῦ εἶπεν ὅτι
ἡ γυναῖκα αὕτη κατέχει εἰς ἓνα σπίτι τῆς
ὁδοῦ Ζουφροῦ... ὅπου μὲ εἶχε σύρει καὶ
μὲ διὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸ βραχιόλι ποῦ εἶ-
χεν ἀφήσει ἡ συνένοχός της... ἐνθυμεῖσθε
ἴσως τὴν ἱστορίαν αὐτήν.

— Βέβαια, βέβαια. Ἐξακολουθεῖτε,
εἶπεν ἡ κόμησσα, μετὰ συγκινήσεως τὴν
ὁποίαν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Μάξι-
μος.

— Ὁ φίλος τοῦ ἱατροῦ ἐγνώριζε φαί-
νεται, ἐπανελάθεν οὗτος, ὅτι ἡ γυναῖκα
αὕτη ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ Ροβέρτου δὲ
Καρνοέλ. Τὸ εἶπε, καί...

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ὁ Βιλλαγῶς ἐ-
ψεύσθη.

— Ἰσχυρίζεται πῶς ἔχει ἀποδείξεις

— Τίνας ἀποδείξεις.

— Ἀπόψε συνέβησαν τόσα πράγματα,
τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ σὰς διηγηθῶ... ὑ-
πῆρξα μάρτυς εἰς πολὺ παράξενα πράγ-
ματα... τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὸ ἴ-
διο ἐκεῖνο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ...
καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐπαίξε τὸ σπου-
δαίστερον πρόσωπον... Ὅθ' σὰς τὰ διη-
γηθῶ ἄμα φθάσωμεν.

— Καὶ ὑπῆρξατε καὶ σεῖς μάρτυς, εἴ-
πατε;

— Ναί. Ἦμουν ἐκεῖ, τὰ εἶδα ὅλα καὶ
τόρα εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρ-
νοέλ εἶνε ἐραστής καὶ συνένοχος αὐτῆς
τῆς ἀχρείας.

— Καὶ εἶπατε εἰς τὸν Βιλλαγῶς ὅ,τι
εἶδατε; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς
ἡλλιωμένης.

— Ὅχι. Ἀλλὰ εἶτε ὁ ἴδιος εἶτε ὁ φί-
λος του τὸν ἐπληροφόρησε, εἶτε διότι ἐ-
μάντευσεν ὅ,τι ἤθελα νὰ τοῦ κρύψω...
νομίζω, ὅτι τὰ ἔξυρει ὅλα.

— Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ ἔξυρ'ω τί μὲ πε-
ριμένει, ἐψιθύρουν ἡ ξένη.

Ἡ κόμησσα ὠμίλησε χαμηλοφώνως καὶ
ὅμως ὁ Μάξιμος ἤκουσε τοὺς λόγους ἐ-
κείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπεδήλουν εἰς αὐτόν,
ὅτι κίνδυνόν τινα διέτρεχεν αὕτη.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἀνέκραξεν.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ κυρία
Γιάλτα. Ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακα-
λῶ. Μοῦ ἐβεβαίωσατε, ὅτι ὁ κύριος δὲ

Καρνοέλ εἶνε ἄθλιος. Καὶ ὁ ἱατρός εἶνε
τῆς γνώμης σας, ὑποθέτω.

— Ἐγὼ μᾶλλον εἶμαι τῆς ἰδικῆς του.
Ἀφοῦ εἶδε αὐτὸν τὸν Καρνοέλ νὰ τὸν
σώσῃ ἐκεῖνη ἡ ἀχρεία ἀμφέβαλλε ἀκόμη.
Δὲν ἐμποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι ἐνδιαφέ-
ρεσθε δι' ἄνθρωπον ἀνάξιον. Ὁ ἱατρός μοῦ
διεσκέδασε τὰς τελευταίας ἀμφιβολίας.
Μοῦ εἶπε τί ἔκαμεν ὁ Καρνοέλ, ἀφοῦ ἐφυ-
γεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

Ἐπρεπε νὰ σὰς πῶ πρῶτα, τί ἔκαμεν
εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον καὶ ποῖοι τὸν ὠδή-
γησαν ἐκεῖ, ἀλλὰ...

— Περιττόν. Εἰπέτε μου τὰ λοιπὰ.

— Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ θέλετε ν' ἀκού-
σετε πρῶτα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐ-
τῆς, μάθετε ὅτι ὁ Καρνοέλ ἠκολούθησε
τὴν ἐρωμένην του ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησεν
εἰς ἓνα ἄλλο σπίτι ὅπου μένουν μαζί.

— Καὶ ὁ Βιλλαγῶς γνωρίζει αὐτὸ τὸ
σπίτι;

— Βέβαια. Ὁ φίλος του τοῦ τὸ εἶπε.
Κάθεται εἰς μίαν συνοικίαν ἐργατῶν, πλη-
σίον τοῦ Ἀγίου Φιλίππου.

— Νομίζετε;

— Διατί ὄχι; Ὁ ἱατρός μάλιστα μοῦ
εἶπε καὶ νὰ πᾶμε.

— Εἶχεν αὐτὴν τὴν τόλμην.

— Καὶ θὰ πᾶμε, μὲ τὸν φίλον του ἀ-
πόψε... τὴν νύκτα...

Θὰ τοὺς συναντήσω εἰς τὰ Ἡλύσια
Πεδία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ...

— Δὲν θὰ πᾶτε. Σὰς τὸ ἀπαγορεύω.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω τὸ
γιατί; εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος καὶ
γοητευμένος ταῦτοχρόνως διὰ τὸ ὕψος
τὸ ὁποῖον ἐλάβανεν ἡ κόμησσα.

Δὲν θὰ τῷ ὠμίλει βεβαίως προστακτι-
κῶς. Ἐὰν ἦτο πρὸς αὐτὴν ἀδιάφορος.

— Διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἐτρέχετε
εἰς τὸν θάνατον, ἀπεκρίθη ζωηρῶς.

— Εἰς τὸν θάνατον!

— Ὁ Βιλλαγῶς θέλει νὰ σὰς παρα-
σύρει εἰς ἐνέδραν. Δὲν θὰ ἐπιστρέφατε ζῶν
ἂν τὸν ἠκολουθεῖτε ἀπόψε.

— Καὶ τί συμφέρον ἔχει ὁ ἱατρός διὰ
νὰ μὲ ξεπαστρέψῃ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ
ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Τὸ αὐτὸ συμφέρον, διὰ τὸ ὁποῖον
σὰς ἐμπόδιζε νὰ μὲ δῇτε.

Γνωρίζετε πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θέ-
λει νὰ μάθω. Ἦλθε εἰς τὸ σπίτι σας ἐξ-
επίτηδες διὰ νὰ σὰς πείσῃ ὅτι θὰ εἶμαι
ἀποῦσα ἕως αὐριον. Τὸ ψεῦδος αὐτὸ εἶχε
τὸν σκοπὸν του.

Ἐὰν ὡς ἐκ θαύματος δὲν σὰς συνήντων,
δὲν θὰ σὰς ἐβλεπα σήμερον. Καὶ ὁ Βιλλα-
γῶς σκέπτεται ὅτι αὐριον δὲν θὰ εἴσθε
μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Πῶς! Ὁ Βιλλαγῶς, ὁ ὁποῖος ἐκαυ-
χᾶτο ὅτι σὰς ἦτο τόσον ἀφροισωμένος, ὁ
Βιλλαγῶς συνωμοτεῖ ἐναντίον σας. Δὲν
τολμᾷ νὰ πῶ ἐναντίον μας, ἂν καὶ μοῦ
ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μὲ συμπαράλαβετε
εἰς τὴν προγραφὴν.

— Μὴ ἀστείυνεσθε. Εἶνε σοβαρὰ τὰ
πράγματα. Θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως,
ἕως ὅτου φθάσωμεν ἅς ὀμιλήσωμεν δι'
ἄλλο τι.

Εἶδате τὴν ἐξαδέλφην σας ἀπὸ τῶν συμβάντων τῆς νυκτὸς ἐκείνης ;

— Μόλις πρὸ ὀλίγου.

— Μόνην ;

— "Οχι, ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ πατὴρ της. Ἡ σκηνὴ ἦτο πολὺ θλιβερά. Δὲν ἔκρυψα τί ἐσκεπτόμην περὶ Καρνοέλ. Ἡ Ἀλίκη δὲν μοῦ ἀντεῖπεν, ἀλλὰ διεκήρυξε κατηγορηματικῶς, ὅτι δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν πιστεύει λέξιν ἀφ' ὅσα τῆς λέγετε, καὶ ἐννοεῖ νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὸν ἀπόντα, ἕως ὅτου ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης του.

Εἶνε γυνὴ καὶ ἔχει πίστιν.

— Ἐπιδοκιμάζετε λοιπὸν ὅτι ἐπιμένει ;

— Βεβαίως.

— Καὶ γὰρ ὑπέθετα ὅτι σεῖς ἔμπορεῖτε νὰ τὴν κάμνετε ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

— Ἐγώ ;

— Ἀναμφιβόλως. Θὰ σὰς ἤκουε τόσῳ μάλλον, καθ' ὅσον γνωρίζει ὅτι δὲν εἴσθε ἐχθρὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Ἐὰν ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς μου θὰ τὸν νυμφευθῇ.

— Αὐτὸ λέγετε !

— Βεβαίωτατα. Θὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τινὰς στιγμὰς, διότι ἐφθάσαμεν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα μὴ θέλουσα νὰ καταβῇ ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῶν ὑπηρετῶν της, ἔστη παρὰ τὴν μικρὰν ὀπισθίαν θύραν, ὅπουθεν εἶχεν εἰσέλθει τὸ πρῶτον ὁ ἐξαδελφός της Ἀλίκης ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰ ἡνία ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς κομῆσης, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε καὶ διαταγὴν τινὰ εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον.

Ἡ κόμησα εἰσῆλθε πρῶτη καὶ ὁ Μάξιμος τὴν ἠκολούθησεν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ ἀγαπητόν της περίπτερον τὸ προωρισμένον διὰ τὰ γυμνάσιά της, ἔλαβεν ἄλλην ὁδόν.

— Ποῦ μὲ ὁδηγεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος μὴ τολμῶν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Ἡ δενδροστοιχία, δι' ἧς ἐβάδιζον, ἔληγε πρὸ μεγάλου θερμοκηπίου, γέμοντος ἀνθῶν καὶ χλόης, μολοντί ἡ ἐποχὴ δὲν ἦτο κατὰλληλος.

— Ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία Γιάλτα, ἔμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλευθέρως. Κανεῖς δὲν θὰ μὰς διακόψῃ.

— Οὔτε ὁ ἱατρός ; ἠρώτησε γελῶν ὁ Μάξιμος.

— "Οχι, διότι καὶ ἂν ἔλθῃ θὰ τοῦ εἰποῦν, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

— Μήπως σκέπτεσθε νὰ μὴ τὸν ξαναδεχθῇτε πλέον.

— Θὰ τὸν δεχθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν· ἀλλὰ θὰ εἶνε ἡ τελευταία.

— Μὲ τὰ σωστά του λοιπὸν ἔγινεν ἐχθρός σας ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μάξιμος δὲν ἔδιδε καμμίαν σπουδαιότητα ἔκαμε τὴν κόμησαν νὰ φρίξῃ.

— "Οχι, ἀπέκρίθη βραδέως, ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτόν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος τὴν ἐθεώρει διὰ βλέμματός ἐκπλήκτου, προσέθηκεν :

— Ἐλθετε, θὰ τὰ μάθετε ὅλα.

Καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς μεμονωμένον ἐν τῷ θερμοκηπίῳ δωμάτιον, ὅπου ἔθαλλον αἱ καμέλιαι, διεσκευασμένον ἀγροτικῶς.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ κόμησα εἰς τὸν Μάξιμον ἅμα ἐκάθησαν, εἶδате τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ χθὲς τὴν νύκτα ;

— Μόλις τὸν εἶδα, διότι ἐφάνη καὶ ἀμέσως ἐξηφανίσθη. Τὸν εἶχε φέρεי ὁ Βορισῶφ εἰς μίαν κλειστὴν ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν ὡδήγει ὁ ἴδιος, καὶ εἰσῆλθε μὲ καλὴν συνοδίαν εἰς τὸ μέγαρον ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἡ συνένοχος του. Ἐφυγαν δὲ ἀμέσως σχεδὸν διὰ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου. Ὁ συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει εἰς τὸν δρόμον, ἔβαλλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ κάμουν ἔφοδον, ἀλλ' οἱ γείτονες εὐγῆκαν εἰς τὰ παράθυρα, ἐφώναζαν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ φύγουν. Θὰ τοὺς ἐπικιαν ὅλους μαζί.

Τώρα πῶς ἡ γυναῖκα αὕτη κατῴρωσε νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ χεῖρα των, ἀγνοῶ, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν, εἶχεν ὡς συμβοηθὸν κῆποιον, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε πάρα πολὺ.

— Ποῖον λοιπὸν ;

— Θὰ σὰς ἐκπλήξω καὶ φοβοῦμαι, ὅτι θ' ἀνησυχήσετε. Θὰ ἦτο κακὸν ὅμως ἂν ἐσιώπων, διότι ὁ κύριος οὗτος εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων σας. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ σύμμαχος αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἡ ὁποία προστατεύει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, εἶνε ὁ διδάσκαλός σας τῆς ξιφασκίας.

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Μαξίμου, ἡ κυρία Γιάλτα ἐδέχθη τὴν ἐκμυστήρευσιν τζύτην μετὰ τελείας ἀδιαφορίας.

— "Α! εἶπεν ἡσύχως, τὸν ἀνεγνωρίσατε λοιπὸν τὸν Καρδίκη ;

— Ναί, ἂν καὶ εἶχεν ἐνδυθεῖ σύμφωνα πρὸς τὸν συρμόν· ἐδείκνυσε εἰς τοῦ Μπιγνιὸν μετὰ τοῦ Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος τὸν μετεχειρίζετο ὡς φίλον, χωρὶς νὰ ὑποθέτῃ ὁ ταλαίπωρος τί ἤθελε τοῦ συμβεῖ κατόπιν.

— Ὁ Καρδίκης εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ δὲν νομίζετε πῶς σὰς προδίδει ;

— Ποιὸς σὰς τὸ λέγει ;

— Αἱ σχέσεις του μετὰ μηδενιστρίας καὶ αἱ περίεργοι ἀνδραγαθίαι του.

— Δὲν ἤξεύρω, ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε μηδενίστρια, ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι ὁ Καρδίκης εἶνε Πολωνὸς πρόσφυξ, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέφῃ τὰ σχέδια τοῦ Ρώσου κατασκόπου.

— Ὡστε δὲν εὐρίσκετε κακόν, ὅτι ἔλαβε τὸ μέρος τῶν δύο αὐτῶν κλεπτῶν, διότι βεβαίως καὶ ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ὁ Καρνοέλ ἐβοήθησαν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠνοίξαν δι' ἀντίκλειδος τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θεοῦ μου.

— Ἀπατάσθε, διότι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοὺς γνωρίζει καὶ πρῶτην χθὲς φορὰν εἶδε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν ἔσωσε.

— Αὕτη ὅμως βέβαια εἶνε κλέπτρια.

— Διόλου, οὐδ' ἐκείνη, οὐδ' αὐτός.

— Ἀγνοεῖτε, ὅτι εὐγῆκαν ἐπάνω του τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκων, αἱ ὁποῖαι ἐχάθησαν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον ;

— Ὁ κύριος Βορισῶφ δὲν τὰς εὐρήκε ;

— Ναί, καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν θεῖόν μου μὲ ἓνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ὁ Καρνοέλ ἔβαλε νὰ τοῦ γράψουν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσιν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Τοῦ ἐστάλη, καθὼς ἐσχυρίζεται, ἀπὸ ἓνα φίλον τοῦ πατρός του, φίλον ἀνώνυμον.

— Ἡ ἀπὸ ἓνα ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη τὴν πανουργίαν αὐτὴν διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Ἡ μία ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἐξηγήσεις εἶνε βεβαίως ἡ ἀληθής.

Ἐγένετο σιωπὴ. Ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις τῆς κομῆσης δικαιολογούσης τὴν διαγωγὴν τοῦ Καρνοέλ.

Τὰ πράγματα βεβαίως ὑπέκρυπτον μυστήριον, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως, ὅπως ἡ μεγάλη αὕτη κυρία τῷ ἐξηγήσῃ ὅλα ταῦτα.

Εἶχεν ἀποφασίσει μάλιστα νὰ τῇ θέσῃ καὶ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν, ὅτε θόρυβος βημάτων ἤγειρε τὴν προσοχήν του. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε κηπουρόν τινα προχωροῦντα μὲ σκαπάνην ἐπ' ὤμου καὶ τὸ ποτιστήριον ἀνὰ χεῖρας.

Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ οἱ ὑψηλοὶ ὤμοι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἤγειραν πρῶτον τὴν προσοχήν του, ἀλλ' ἅμα τὸν προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον, ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸν Ρώσον κύριον, ὅστις διαδοχικῶς ἐγένετο ὁ θυρωρὸς τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ καὶ ὁ προστατὴς τῆς ψευδοῦς κυρίας Σερζάν.

Ἡ παραδοξὸς αὕτη ἐμφάνισις ἀπέσπασεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Τί ἔχετε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἡ κόμησα χωρὶς νὰ συγκινηθῇ.

— Μὰ . . . αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ἐψιθύρουν ὁ Μάξιμος.

— Καλὰ, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος περιποιεῖται τ' ἀνθ' ἡ μου. Ἦλθε καὶ ἅμα μὰς εἶδε ἔφυγε, διὰ νὰ μὴ μὰς ἐνοχλήσῃ.

Πράγματι δὲ ἐχαίρεισε διὰ τοῦ ψιαθίνου πύλου του καὶ ἐξήρχετο.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὴν γνωρίζει τὴν κλέπτριαν, καὶ εἶνε μάλιστα περισσότερον συνδεδεμένος μαζί της ἢ ὁ ὀπλοδιδάσκαλός σας. Αὐτὸς ἐφύλαττεν ἄλλοτε τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ. Αὐτὸς κατόπιν προσεποιεῖτο τὸν Ρώσον αὐθέντην καὶ προστατὴν αὐτῆς τῆς ἀχρείας. Ἦτο συνεργός της ὅτε μοῦ ἐπῆρε τὸ βραχιόλι. Ἦλθομεν εἰς ἔριδα μαζί καὶ ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσωμεν τὴν ἐπομένην.

— Βλέπετε, ὅτι ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ μὴ δώσετε προσοχήν, εἶπεν ἡσύχως ἡ κόμησα. Θὰ μονομαχοῦσατε μ' ἓνα ὑπηρέτην.

— Καὶ δὲν ἐκπλήττεσθε, ὅτι ὁ κηπουρός σας εἶνε συνένοχος τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Δὲν ἀμφιβάλλω, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδα ἀπόψε εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

— Δι' οὐδὲν ἐκπλήττομαι. Ἐννοῶ ὅμως, ὅτι σεῖς ἐκπλήττεσθε δι' ὅλα, καὶ ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ σὰς εἰπῶ ὅ,τι ἤθελα νὰ σὰς κρύψω.

Μάθετε λοιπόν, ὅτι γνωρίζω ὑπὸ τίνος ἐγένετο ἡ κλοπή, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τόσας δυστυχίας.

— Τὸ ἤξεύρατε καὶ ἐσιώπατε !

— Ἀκούσατέ με πρὶν νὰ μὲ κρίνετε. Καὶ πρῶτον ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ θείου σας ἐπῆραν μόνον ἓνα κασάκι ἀνήκον εἰς ἓνα Ρῶσσον κατὰσκοπον.

Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ἐπῆραν καὶ ἓνα χρηματικὸν ποσόν. Θὰ φθάσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔγιναν ὅπως ὑποτίθεται.

— Ὡστε οἱ κλέπται ἦσαν μηδενισταὶ . . . αὐτὸ καὶ ἡ γὰρ ἐσκέφθην.

— Ἡ κυβέρνησις, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας εἶνε ὁ Βορισῶφ, ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθροὺς ἐκτὸς τῶν μηδενιστῶν.

— Ποίους ;

— Ὅλους τοὺς προγεγραμμένους. Ὅλους ὅσοι ὑπερήσπισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πολωνίας, καὶ οἱ ὅποιοι ζῶσιν ἐξόριστοι, μακρὰν τῆς κατακτηθείσης πατρίδος των.

— Ὡστε ἡ γυνή, ἡ ὁποία τὰ διηύθυνεν ὅλ' αὐτὰ θὰ εἶνε πρόσφυξ, διότι γυνὴ ἔκοψε τὸ χέρι της εἰς τὸ μηχανήμα.

— Ὅποια καὶ ἂν εἶνε, ἐνήργησε κατὰ τοῦ πράκτορος τῶν δυναστῶν τῆς πατρίδος της. Ὁ Βορισῶφ αὐτὸς εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν μηδενιστῶν καὶ νὰ τοὺς καταγγέλλῃ.

Τὸ κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταθέσει εἰς τοῦ θείου σας, περιεῖχε τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις εὐρείας συνωμοσίας κατὰ τῆς Ρωσικῆς τυραννίας. Τὰ ἐγγράφα αὐτὰ τοῦ τὰ εἶχε δώσει προδότης τις, ὅστις καὶ ἐτιμωρήθη, καὶ οἱ πατριῶται, τοὺς ὁποίους ἐξέθετον, ἤθελον νὰ τὰ ἀνκλάβωσι πάσῃ δυνάμει.

— Καὶ νὰ τὰ κλέψουν μόνον εὐρῆκαν κατὰλληλον ;

— Εἰς αὐτοὺς ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Ἦσαν καλὰ πληροφορημένοι καὶ ἤξευραν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις δὲν ἦτο καὶ τόσῳ δύσκολος. Ἐγνωρίζαν, ὅτι ἀπὸ τὰς ἐπτά ἕως τὸ μεσονύκτιον οὐδεὶς ἐφύλαττε τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Διάβολε ! θὰ τὸ εἶπεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Σᾶς ὠρκίσθην πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοὺς ἐγνώριζε διόλου. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι καὶ τώρα.

— Ἀλλὰ τέλος εἶχαν φίλους εἰς τὸ σπιτί ;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τίνας ; Ἄν δὲν εἶνε ὁ Καρνοέλ, δὲν εἶνε βέβαια ὁ Βινιόρ.

— Ὁχι. Ἀλλως τε δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε ποῖος τοὺς ἐβοήθησε. Δύο ἐξ αὐτῶν ἀνέλαβον τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν.

*Ἔπεται συνέχεια.

ΔΙΣΘΟΣ

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον διήγημα, εἶνε ἔργον τοῦ κ. Νικ. Ίω. Σταματέλου, οὐτινος πρὸ πολλοῦ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἀνέγνωσαν καὶ ἄλλα ἐπιτυχῆ αὐτοῦ ἔργα, δημοσιευθέντα ἐν τοῖς *Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι* καὶ ἐν ἄλλοις περιοδικοῖς. Τὸ νέον τοῦτο διήγημα τοῦ κ. Σταματέλου εὐχαρίστως, πεποιθήμεν, θέλει ἀναγνωσθῇ διὰ τε τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ φυσικὸν τῆς περιγραφῆς.

Σ.Τ.Δ.

Ν. Ι. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ

Διήγημα

Α'

Πᾶν ὅ,τι θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν εἶνε ἐφεύρεσις ἢ γέννημα τῆς φαντασίας μου, εἶνε ἀπλοῦν γεγονός ἢ μᾶλλον σειρὰ περιέργων ἀναμνήσεων δύο ἀνομοίων καὶ ὀλίγῳ ἀπομεμακρυσμένων ἡλικιῶν, εἶνε καὶ τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ὅ,τι καλούμεν αἶσθημα, ἀλλ' αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δυσπιστοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐμφύτως φωλεύει εἰς τὴν καρδίαν μας, εἶνε μᾶλλον, ὥς καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσταί μου θὰ πεισθῆτε, ἰδιοτροπία τῆς ἀγνώστου ἀνθρωπίνης φύσεώς μας. Καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκοῦσιν ἐν εἰδὲι ὀρισμοῦ τῆς διηγήσεώς μου.

Ἐσυνήθισα πάντοτε εἰς ὅ,τι γράφω καὶ εἰς ὅ,τι διηγοῦμαι νὰ ἀποτυπῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, μὲ ὅλην τὴν εὐεϊδίῃ ἢ ἀεὶδῇ γυμνότητά της, χωρὶς νὰ προσπαθῶ νὰ διορθῶν καὶ νὰ καλλωπίζω τὸ ἀντικείμενόν μου. Πιστεύω ὅτι ὅσον τις τελειότερον ἀπομιμνῆται ἢ ἀντιγράφει τὸν φυσικὸν ἢ τὸν ἠθικὸν κόσμον, τόσον ἐπιτυχάνει καὶ γίνεται ἀρεστός εἰς τοὺς ἀναγνώστας του.

Οὕτω λοιπόν καὶ εἰς τὴν διηγήσιν μου ταύτην, ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ εἰλικρινεστέρᾳ ἀπλότης θέλουσιν ἐμφυχύνει τὸν ἀναγνώστην μου.

Κατὰ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, καὶ ὥς τοιαύτην ἐννοῶ τὴν μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους καὶ πλέον ἴσως, διὰ τινὰς φύσεις ταπεινοτέρας, ἐν τῇ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μας εἶνε διακεχυμέναι τοσαῦται παράδοξοι ἰδέαι καὶ ἀλλόκοτοι, τοσαῦτα αἰσθημάτων ἀόριστα καὶ ἀνεξήγητα, θάλασσαν ἀποριῶν καὶ ἀντιφάσεων, εἰκόνας ἀπατηλαὶ ποικιλόμορφοι, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ πῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην διατηρῶμεν τὴν λογικὴν φύσιν μας, χωρὶς νὰ πάσχωμεν ἢ χωρὶς νὰ παθαίνωμεν θετικὴν τινα ἀλλοίωσιν, δυνάμεν νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὸν κατόπιν βίον μας. Τὰ γνωρίζομεν ὅλα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν περὶ οὐδενὸς σαφῆ ἰδέαν, αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας μεγάλην, ἐνῶ ἀρκεῖ μία βροντὴ ἢ εἰς τουφεκισμὸς νὰ μᾶς δειλιάσῃ, καὶ ἐν γένει πλέομεν εἰς ἓνα μεταβατικὸν καὶ ἀγνώστον κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου προώρισται νὰ δημιουργηθῇ ὁ μετ' ὀλίγον μέγας ἴσως ἀνὴρ, ἢ τὸ ἐλάχιστον ὁ φιλήσυχος πολίτης.

Εἶνε ἀληθέστατον ὅτι ἐκ τοῦ χάους

ἐξῆλθεν ἡ θεία δημιουργία, ἃς μὴ ἐκπλησσωμεθα λοιπόν ἂν ἐκ τοῦ χάους ἐκείνου τῶν παιδικῶν μας ἀνοησιῶν διαλάμπει εἴτα ἡ ἀληθὴς νοημοσύνη.

Ὅτε διέτρεχον τὴν ἡλικίαν ταύτην, μεταβατικὴν, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπεισοδίοις τῶν παιδικῶν ἀνοησιῶν μου, ἐλάμβανε χώραν καὶ τὸ ἐξῆς :

Εἶχον μίαν γειτόνισσαν — αὕτη μοὶ εἶχεν ἀφαιρέσῃ πᾶσάν μου ἡσυχίαν καὶ πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἤτο ἡ σκιά, ἡ πανταχοῦ ἀκολουθοῦσα με. Δὲν εἶχον πλέον ὕπνον, τὸν ἀπόλεσα, μοὶ ἐκλάπη. Ἔστερούμην τῶν νοητικῶν μου δυνάμεων, ὡς αἰετὶς ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου, ὡς ὄνειρον ἢ ὡς φάσμα ἡ γειτόνισσά μου. Δὲν ἐγέλων, διὰ νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ, δὲν ἔκλαιον, διὰ νὰ μὴ μὲ κάμῃ νὰ παύσω ἀπέφευγον νὰ τὴν βλέπω, διότι ἐτρόμαζον, ἡσθάνομην εἰδὸς τι ἀποσυνθέσεως. Καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἔπασχον ὅλα ταῦτα, ἐκείνη ἦτο ἴσως συμπῆλῃς πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἡγάπα, μὴ γνωρίζουσα ὅτι μοὶ ἐπροξένει τόσα κακά. Εἰς οὐδένα ἔλεγον τί ἔπασχον, διότι ἀπλοῦστατα ἐντρέπομην. Ὅλοι ἡγάπων τὴν δι' ἐμὲ φοβεράν γειτόνισσάν μου, καὶ ὠμίλουν συχνὰ μὲ αὐτὴν καὶ τὴν ἐπεριποιοῦντο καὶ τὴν ἐπροστάτευον. Δι' ἐμὲ τὰ πάντα ἀνεξήγητα. Διὰ τί μοὶ ἐπροξένει τόσην φρίκην ; Οἱ ὀδόντες της ἦσαν λευκότατοι, τὰ χεῖλη της κόκκινα, οἱ ὀφθαλμοὶ της ὀλόμαυροι, μᾶλλον ὠραῖοι, ἡ φωνὴ της ταπεινὴ καὶ γλυκεῖα. — Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἐτρόμαζον, διότι ἦτον Ἀράπισσα. Ὡ ! ἦτο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Μαύρων, δὲν ἦτο λευκή, δι' ἐμὲ δὲν ἦτο ἀνθρώπος. Χριστιανή ! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ ὁ Χριστός, ὁ ὠραιότερος ἀνθρώπος, διότι ἦτο τέλειος Θεός, τοιοῦτον γένος, μαύρους ἀνθρώπους ; Ἀλλως τε, οἱ ἀνθρώποι οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἡμεροὶ πρέπει νὰ εἶνε λευκοί· τὸ λευκὸν εἶνε σύμβολον τῆς ἀθρότητας, τὸ μέλαν εἶνε σύμβολον τῆς κολάσεως, τῶν δειμόνων.

Τὸ λογικόν μου δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ οὔτε περισσώτερον, οὔτε ἐντελέστερον. Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐσκεπτόμην, καὶ τοῦτο ἐμετρίαζε τὸ πρὸς αὐτὴν μίσός μου, ὅτι μόνον αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶχον τοιοῦτον ἀπαίσιον χρωματισμόν, διότι πῶς ἦτο δυνατόν ἓνα ὀλόκληρον ἀρτιμελὲς σῶμα νὰ εἶνε ὅλον μαῦρον.

Σαφῆ ἰδέαν, ζωηρὰν εἰκόνα, λεπτομερῆ παρατήρησιν δὲν ἠδυνάμην νὰ σχηματίσω. Τὸ ἀληθές ἦτο ὅτι οὐδέποτε εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀπεινῶ καλῶς καὶ νὰ ἐξετάσω μὲ ἀπάθειαν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών μου. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὸ ἀπεφάσισα· τί θὰ πάθω, εἶνε ἐπὶ τέλους καὶ αὕτη γυναῖκα, ἡ γονὺς ἀνθρώπος καὶ συζεῖ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων.

Πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης ἔκρινα καλὸν νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ πληροφοριῶν τινων, σχετικῶν πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν βίον της. Ποῦ ἐγεννήθη καὶ τίνας ἦσαν οἱ γεννήτορές της, μαῦροι καὶ αὐτοὶ ἢ καὶ τι ἄλλο· διότι ἐσκεπτόμην, ὅτι καὶ αὕτη κατὰ